

Jag lider av tillitsbrist

När Stockholm drabbade av snöstorm och trafiken lamslogs blev det många upprörda känslor. "Det är skandal att snöröjningen inte funkar", "Man ska kunna ta sig fram på vägarna i ett civiliserat samhälle". "Jag kommer att klaga och kräva en ursäkt och ersättning för detta".

Jag kände mig inte ett dugg förvånad eller upprörd där jag satt fast i en perifer förort utan att kunna ta mig hem. Jag räknar nämligen inte med att någon kommer att hjälpa mig. Tvärtom är jag inställd på att det är jag själv som måste se till att tillvaron fungerar. Jag lider nämligen av tillitsbrist.

Så har det inte alltid varit. Innan J kom till mig var jag tvärtom oförsvämt säker på att saker och ting ordnade sig till det bästa av sig själv. Liksom många andra förväntade jag mig att samhället fungerar och att man får hjälp när man behöver det. Att vi kan lita på samhället och varandra. Sen kom uppvaknandet när J föddes. Jag fick ligga och föda barn i flera dygn. Ingen verkade bry sig om min kamp. Smärtan och förtvivlan och rädslan.

När vi anmälde vården för misstagen under förlossningen möttes vi av en kompakt mur av läkare och experter som agerade som våra motståndare. Det var ingens fel och ingen var intresserad av att ta reda på vad som hänt.

Redan då fick min tillit till samhället sig en rejäl törn. Det var som om jag hade tagit på mig ett par nya glasögon som gjorde att jag såg på omgivningen med misstänksamhet och rädsla.

Och efter det har det bara blivit värre. Varje kamp lägger ytterligare en sten på muren som jag bygger runt mig och omvärlden. Js rätt till en bra skolgång. Js rätt till en bra vård. Js rätt till assistans. Js rätt till någonstans att bo som vuxen. Alla områden där jag fått strida och känna mig i underläge mot en hotfull omvärld. Kamper som kännetecknats av att de som ska finnas där för att hjälpa i stället är mina motståndare som inte bryr sig om hur det blir för mig och J utan bara att det ska kosta så lite som möjligt och kräva så lite arbete som möjligt.

Man blir så ensam när man är annorlunda och behöver saker av samhället för att klara sig. Man blir någon annan än den man var förut. Inte förrän jag fick J förstod jag hur det känns att tillhöra en minoritet. Vara ofrivilligt annorlunda. Jag förstod rent intellektuellt att det var svårare att t ex ha en annan hudfärg än vit i Sverige och att man blev bemött annorlunda som homosexuell. Men inte förrän J kom kunde jag känna det. Och det har gjort mig till en bättre människa eftersom jag idag har en ödmjukhet inför att alla människors är olika men alltid lika mycket värda.

Men det har också gjort mig sårbar och rädd. Jag är alltid inställd på strid. Förväntar mig inte att något

ska funka av sig själv. Jag litar inte på att de rättigheter som J har på papperet gäller i verkligheten. Jag tror inte att någon annan än jag och Js pappa kommer ta ansvar för att han har det bra. Ofta får jag höra att jag är för misstänksam och känslig. Men tyvärr är det på grund av de erfarenheter jag har.

Även när jag själv drabbades av sjukdom och sökte vård möttes jag av den här dolda diskrimineringen. Jag var inte välkommen på den mottagning som tog emot patienter med mina problem på grund av att jag hade J. De ville inte ha nån som mig i gruppen då det kunde störa de andras process. Jag hade fel sorts profil. Alla runt mig var helt chockade av detta och tyckte det var skandal. Även jag blev ledsen. Men inte förvånad. Jag förväntar mig ju inte att bli välkomnad och få hjälp.

Men så kan man ju inte leva hela sitt liv tänker jag nu. Jag vill inte gå runt och misstänka andra och leva i ständig oro. Så jag tar på mig mina andra glasögon de flesta dagar. De glasögonen som jag ser möjligheter och tilltro med. De glasögonen som jag har på mig när jag umgås med dem jag tycker om. För den enda medicin som finns mot tillitsbrist är kärlek och glädje.

Maria Ennefors